

VIII árgangur

WINNIPEG, 1913.

12. bl. 5.

TVÖ KVÆÐI.

Eftir GUÐMUND FRÍÐJÓNSSON.

Úr Hvers-dags-lífínu.

Máni getur margar nætur
mönnum dulið ljóma sinn.
Stundum eru stjörnur faldar,
stúcin þá er hugurinn —
Dímt er á himni, drottinn minn!

Margoft lítið sér til sólar.
Svo er háttað vorri önd,
þegar upp úr dánardjúpi
dregur skugga á vonarlönd.
Logar brjóst, en hælur hönd.

Þar sem barnið berst við dauðana
bræstur fé í varasjóð.
Út er grátið öllum túrum,
augun svo sem fölskvað glóð:
svipurinn sem hrunin hlóð.